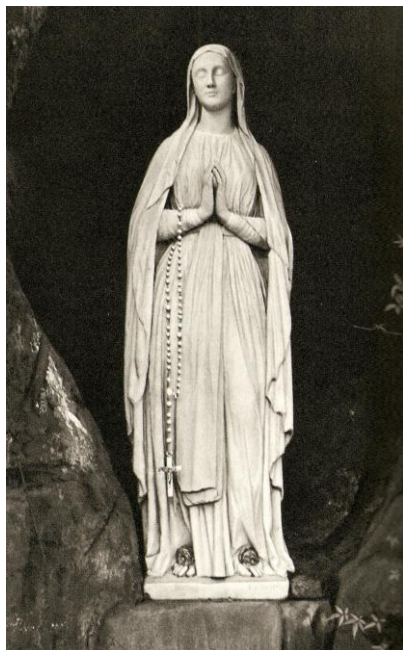

IMMACULATA

FSSPX EESTIS

PAASTUAJA 2. PÜHAPÄEV

pühapäev, 20. märts
2011

(3)

SISU

Isa Pezzutti kiri.....	lk. 3
Vaimulik elu.....	lk. 4
Katekismus.....	lk. 6
Kriis Katoliku Kirikus.....	lk. 8
Liturgia.....	lk. 10
Teated ja Missade ajad.....	lk. 11

Kallid Eesti katoliiklased!

Oleme nüüd jõudnud Suure Paastu liturgilisse perioodi. See on aeg, mil Kirik, meie Ema, julgustab meid tegema otsuseid, patukahetsustegusid ja hüvitustegusid oma pattude eest. Ärgem olgem laisad, vaid jõudkem hästi edasi oma hingede puhastamise, pühamaks ja täiuslikumaks saamise teel sel paastuajal. Meie Issanda Jeesuse Kristuse esimesed sõnad evangeeliumis on: *“Parandage meelt, sest Taevariik on lähedal!”* (Mt 4,17).

Traditsiooniline komme tuua paastuaja vältel väikseid ohvreid on suurepärane viis selliseks puhastamiseks. Nende väikeste ohvrite toomist nimetab Kirik “suretamiseks”. Selle vooruse kaudu me “suretame” oma langenud inimliku loomuse. Suretamise voorus on väga oluline. Igaüks meist on Aadamalt ja Eevalt pärinud oma langenud inimloomuse ning see langenud ja haavatud loomus kaldub pigem kurja kui hea poole.

Langenud loomus kallutab meid olema laisad, kaeblema ja kurtma, teiste üle kohut mõistma, tahtma liigseid naudinguid, soovima mugavusi, pilkama kaasinimesi, olema ahned, mõtlema teistest halba. Meil on palju lihtsam teha kurja kui head. Selle langenud loomuse suhtes peame olema valvsad. Kõigil meil on see langenud loomus ja me kõik peame võitlema, et seda ohjeldada ja valitseda. Nende paastuaja väikeste ohvrite kaudu suretame me tasapisi oma langenud loomuse. Vähehaaval hakkame teda taltsutama. Niisugune on pühakute õpetus.

Tihti on kasulik oma otsused ja eesmärgid paastuajaks paberile kirja panna. Nii saame kontrollida oma edenemist ja ustavust. Jumal tahab anda meile paastuajal palju armusid, kuid me peame ka ise siiralt vaeva nägema.

Palugu Immaculata, tema, kes on *Pärispatuta Saamine*, meie eest sel paastuajal, ning saavutagu meile palju arme. Olge kindlad ka minu palvetes ja ohvrites teie kõigi eest.

Kuningas Kristuses
Isa Pezzutti

Katoliiklaste vaimulik elu:

“Puhastumise tee”

Iga hing on ainulaadne ning iga hing järgib ka ainukordset teed pühaduse ning Jumalaga ühinemise poole. Siiski valitseb traditsiooniliste katoliku vaimulike autorite seas üldine arvamus, et iga hing läbib Jumalaga ühinemise teel kolm astet. Esimene aste on *puhastumise tee*; teine on *valgustuse tee* ning kolmas *ühinemise tee*. Nii õpetasid karmeliitidest vaimuliku elu meistrid pühad Risti Johannes ning Avila Teresa.

Püha Avila Teresa kirjeldab oma raamatus “Sisemine kindlus” hinge sisemist rännakut Jumala poole, kasutades metafoori linnusest. Ent on olemas ka *eelaste*, mida ta nimetab “kindluse välisõueks”. See “välisõu” sisaldab kõiki hingi, kes elavad paadunult surmapatus ega

ole huvitatud oma pattude hülgamisest. Need hinged ei tunne kahetsust oma pattude pärast ning põlgavad palvet. Tihti jätavad nad pühapäeviti osalemata pühäl Missal ja kujutlevad patte kergesti andestatavatena. Loodetavasti on igauks meist sellest astmest juba läbi jõudnud.

Esimene rännakuaste on *puhastumise tee*. Hing jõuab sinna siis, kui ta hakkab *1. tõesti soovima* ning *2. tõesti püüdma* elada siin maa peal Jeesuse Kristuse ning Tema Katoliku Kiriku jüngri ja järgijana. See tähendab, et hing soovib muuta oma elu, pöörduda ja hakata elama patule vastanduvat elu. Siin hakkab hing võitlema patu vastu, oma põhilise puuduse vastu, kiusatuse vastu, oma halbade harjumuste vastu, ning töötama selle heaks, et lihasuretamise läbi oma langenud loomust valitseda.

Puhastumise tee kätkeb **3 “koda”** või 3 alaeappi hinge sisemise kindluse sees. *Puhastumise tee esimesse kotta* astub hing siis, kui hakkab võitlema surmapatu vastu. Siiski on see võitlus nõrk. Ometi läheb hing pihile tõsise patukahetsuse ning kindla otsusega oma elu muuta. Sellest hoolimata asetavad need hinged end ikka veel patule viivatesse olukordadesse ega näe vaeva, et vältida

andeksantavaid patte. Nende hingede jaoks ei ole andeksantavad patud tähtsad.

Puhastumise tee teise kotta astub hing siis, kui tema võitlus surmapatu vastu muutub tugevamaks. See hing langeb küll veel vahel surmapattu, kuid kahetseb kohe ja läheb pihile. Need

hinged asuvad sõdima ka oma andeksantavate pattudega, kuid võitlus nendega on nõrk ning nad sooritavad kergemaid patte jätkuvalt tahtlikult.

Järgneb

Katekismus:

inimese loomine ja pattulangemine

Jumal lõi mehe ja naise. Nagu teame, olid need esimesed inimesed Aadam ja Eeva. Jumal andis neile heldelt palju-palju kingitusi, millest mõned olid erilisemad kui teised.

Jumal lõi inimese **1. ihust** ja **2. hingest** koosneva olendina. Ta lõi inimese Jumala sarnaseks, Tema

näo järgi. *Mil kombel oli inimene loodud Jumala näo järgi. Tema sarnaseks?* Aadama ja Eeva hingedele oli antud kaks võimet: **1. mõistus** ja **2. vaba tahe**. Inimese mõistuslik ja vaba loomus tegid temast Jumala sarnase, sest Jumal on puhas Vaim. Teistele Maa ja universumi loodutele sellist mõistuslikku ja mõtlemisvõimelist loomust ei antud. Aadam ja Eeva olid ka määratud elama igavesti – nagu Jumal.

Jumala suurim kingitus Aadamale ja Eevale oli aga **pühitseva armu** üleloomulik and. Jumala teised annid inimestele olid vaid “loomulikud”, pühitsev arm oli aga midagi kõrgemat. See oli üleloomulik and. See tähendab, et see ületab kaugelt meie inimliku

loomuse. Meile on antud “üli-loomus”. Pühitsev arm valati nende hingedesse ja see muutis ning õilistas neid täielikult. See arm tegi Aadama ja Eeva **1. Jumalale meelepärasteks; 2. Jumala tõelisteks lasteks; 3. võimaldas neile pääsu Taevasse ning 4. valas neisse Jumala loomusega sarnase loomuse.**

Jumal kinkis Adamale ja Eevale veel viis erilist andi: *1. õnne paradisiiaias; 2. suure teadmise; 3. võimu emotsioonide ja kirgede üle mõistuse kaudu; 4. vabaduse kõigist haigustest ja kannatustest ning 5. surematuse.*

Neid hingeseisundid olevalid ande nimetatakse inimese “süütuse seisundiks”. Püha Aquino Thomas nimetas seda “algse õigluse seisundiks”. Inimese **suur teadmine** tähendab, et Jumal sisendas temasse kogu teadmise, mida inimene vajab. Tal polnud tarvis ei õppida ega asjade üle juurelda nagu meil. **Emotsioonide ja kirgede üle valitsemine** tähendab, et inimese emotsioonid, meeleolud ja tunded kuuletusid

selles alguses olukorras täielikult tema mõistusele. Veelgi enam, inimese mõistus ja tahe kuuletusid täielikult Jumala täiuslikule mõistusele ja täiuslikule tahtele. See lõi inimese hingeseisundis täiusliku harmoonia, tasakaalu ja korra.

Inimene oli ka täielikult **vaba haigustest ja kannatustest**. Ta oli kaitstud grippi haigestumise ja muude häädade eest. Talle oli antud ka **surematuse** and. See and hoidis tema ihu suremise eest. Ihul, kuna ta on elementidest kokku pandud, on loomuldasa omadus laguneda ja surra. Jumal aga hoidis Aadamat selle eest ning andis tema ihule surematuse anni. Vastupidiselt ihule on inimese hing oma loomult surematu.

Ometi, nagu me kõik teame, kaotasid Adam ja Eeva kõik need erilised annid pärispatu läbi. On oluline, et mõtiskleksime inimese algse olukorra üle, sest me ei saa püüda midagi katkist parandada teadmata, kuidas see asi tervena toimima peaks.

Praegune kriis katoliku Kirikus.

Paavst Pius XI entsüklika “Mortalium Animos” (1928)
“Tõelise religioosse ühtsuse edendamisest” (2)

Paavst Pius XI jätkab oma entsüklikat, tunnistades fakti, et tegutsemine kristlike religioonide “ühtsuse” suunas oikumeenilise tegevuse läbi näib olevat väga hea, olemata seda tegelikult.

“Sellegipoolest, kui tõuseb küsimus kristlastevahelise ühtsuse heaks tegutsemisest, siis on paljudel väga kerge eksiteele sattuda seatud eesmärgi näilisest oivalisusest.”¹

Need oikumeenilise tegevuse kaitsjad kasutavad isegi Kristuse enese sõnu oma tegemiste õigustamiseks. Kristus soovis oma jüngritele, “*Et nad oleksid üks...*”; ja oikumeenikud kasutavad seda

oma tegevuse õigustamiseks. Paavst Johannes Paulus II kirjutas isegi oikumeenia-teemalise entsüklika: “*Ut Unum Sint*” („Et nad oleksid üks”).

“Need oikumeenikud küsivad: “Kuidas saab keegi öelda, et armastab Kristust, ja samas mitte töötada täiest jõust selle heaks, et täita Tema tahet, kes palus oma Isa, et Tema jüngrid oleksid üks?”²

Oikumeenikud väidavad ka, et erinevate kristlike religioonide “ühtsus” saab aidata võidelda ateismi vastu. Ometi nägi paavst siin hunti lambanahas:

“Tegelikkuses aga varjavad need kenad ja kutsuvad sõnad üliränka viga, mis hävitab katoliku Usu alused.”³

Paavst Pius XI jätkab oma entsüklikat, käskides maailma piiskoppidel õpetada ja selgitada katoliiklastele selle entsüklika (“*Mortalium Animos*”) põhimõtteid. Ta andis selle

¹ Pope Pius XI; *Mortalium Animos*, #3

² Ibid.

³ Ibid.

korralduse, et aidata ustavatel katoliiklastel hoiduda eksitusse sattumast. Nii kirjutab ta piiskoppidele:

“Seepärast, olles teadlik Meie Apostellikust Ametist, mis hoiatab

meid, et me ohtlikel pettustel ei laseks Kristuse karja eksiteele juhtida, kutsume Me teid innukalt vältima seda kurja.”

Jätkub...

Liturgia

Peapiiskop Lefebvre, 8. septembril 1975

“Mulle näib, et Neitsi Maarja, kelle leiame Risti lähedalt, meie Kaaskannatav Ema, meie Kaaslunastaja, kutsub igäüht meist, igat siia ilma sündinud inimest – ta võtab meil käest kinni ja juhib meid Kolgatale, et aidata meil osa saada Meie Issanda Jeesuse Kristuse teenetest. Ent mil viisil aitab ta meil osa saada oma Jumaliku Poja

teenetest meie pattude lunastamiseks? – **Preestrite läbi.**

Meie Issand soovis, et osaleksime Ristiohvril, et võtaksime vastu Tema teened, et meie hinged pestaks pattudest puhtaks *Tema Ohvri läbi, mida Tema preestrid jätkavad.* Kui Ta ütles neile Viimsel Öhtusöömaajal: “Tehke – Tehke seda Minu mälestuseks – *Hoc facite in meam commemorationem*” –, siis ei öelnud meie Issand mitte: “Korrake lugu Minu Söömaajast, meenutage Minu ohvrit,” vaid ta ütles: “***Facite***” – teostage seda Ohvrit. Tehke see Ohver kohalolevaks; jätkake Minu Ohvrit. “*Hoc facite in meam commemorationem.*”

Ja see on kogu erinevus katoliku õpetuse, mida alati on õpetatud, ja protestantliku doktriini vahel.

Protestandid unustavad – nad ei taha teada, mida Meie Issand ütles: “*Hoc facite*” – **Tehke seda** Minu mälestuseks. Nad ütlevad ainult: “*in meam commemorationem.*” “Meenutage mind.” Seda ütlevad need, kes ei jätka Meie Issanda Jeesuse Kristuse Ohvrit.

Õnnistatud Neitsi Maarja õpetab meile koos apostlite ja Meie Issandaga, et me peame minema

koos preestriga altari juurde ohverdama Pühimat Missaohvrit ning et preestri suu läbi naaseb Meie Issand tõesti altarile kui pühas Euharistias kohalolev Ohvritall. Ta ütles apostlitele: “*Hoc facite.*” Nii peame me paluma Pühimalt Neitsilt Maarjalt, et meil võiks olla sügav usk pühimasse Altarisakramenti.”

-Peapiiskop Marcel Lefebvre

FSSPX EESTIS

Fr. Shane Carlo Pezzutti
Birutes g.1 LT
45320 Kaunas
pezzutti.3@gmail.com
Tel.+37060996233

René Allik
Pärnu mnt. 23-9
10141, Tallinn
rene@fsspx.ee
tel.: 6 314 322

<http://fsspx/ee/>

